

Sygn. akt: I C 307/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 października 2022 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	sędzia Marek Osowicki
Protokolant:	sekretarz sądowy Marta Trzebiatowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 października 2022 roku w C.

sprawy z powództwa (...) Banku (...) S. A. z siedzibą w W.

przeciwko K. B.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 307/22

UZASADNIENIE

Powód – (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W., złożył pozew przeciwko K. B. o zasądzenie kwoty 25.546,20 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 6.10.2021 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazał, że powód 7.08.2019 roku powód zawarł z pozwanym umowę nr (...) o wydanie i używanie karty kredytowej (...) S.A., która została zewidencjonowana na rachunku nr (...). W związku z niespłaceniem przez kredytobiorcę powstałego zadłużenia, powód wypowiedział pozwanemu umowę pismem z 2.07.2020 r., co spowodowało, że całe zadłużenie z tytułu zawartej umowy wraz z odsetkami i należnymi opłatami stało się zadłużeniem przeterminowanym i wymagalnym, od którego naliczane były odsetki za opóźnienie w wysokości odsetek maksymalnych z opóźnienie. Przed wytoczeniem powództwa powód 29.10.2020 r. wezwał pozwanego do zapłaty zadłużenie jednak pozwany nie dokonał spłaty.

Pełnomocnik pozwanego K. B. w sprzeciwie od nakazu zapłaty, wniósł o oddalenie powództwa w całości, o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu pełnomocnik pozwanego wskazał, że kwestionuje powództwo co do zasady i co do wysokości. Wskazał, że umowa zawarta pomiędzy stronami nie została przez pozwanego w sposób prawidłowy wypowiedziana, z uwagi na uchybienia popełnione w procedurze rozwiązywania umów zawartych na podstawie przepisów prawa bankowego. Uchybienia dotyczą gwarancji określonych w przepisach art. 75c ust. 1-5 ustawy z 29 sierpnia 1997 r. Prawo Bankowe (Dz. U. 2017.0.1876 ze zm.), w szczególności pozwanemu nie została przedstawiona racjonalna propozycja restrukturyzacji kredytu, pomimo że w jego sytuacji życiowej zaistniały nowe okoliczności uzasadniające renegotiację warunków spłaty kredytu. Pozwany zaprzestał regulowania swoich należności na przełomie lutego i marca 2020 r., co pokrywa się z wprowadzeniem obostrzeń epidemicznych.

Pełnomocnik powoda w piśmie z 15.07.2022 r. podniósł, iż zgodnie z treścią art. 75c ustawy Prawo Bankowe ust. 1 i 2 jeżeli kredytobiorca opóźnia się ze spłatą zobowiązania z tytułu udzielonego kredytu, bank wzywa go do

dokonania spłaty, wyznaczając termin nie krótszy niż 14 dni roboczych. Ustawa nie przewiduje w żadnym przepisie sankcji nieważności wypowiedzenia umowy wobec braku monitu. Powód realizował rozliczne kontakty telefoniczne z pozwanym i wielokrotnie informował go o możliwości restrukturyzacji zadłużenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. przedstawił umowę nr (...) o wydanie i używanie (...) SA z 7 sierpnia 2019 r. , która to umowa jest umową o kredyt konsumencki w rozumieniu ustawy o kredycie konsumenckim. Na mocy powyższej umowy powodowy bank postawił do dyspozycji pozwanego limit kredytowy w wysokości 50.000 zł

(dowód: umowy k.8-12).

Pozwany korzystał z limitu na wydanej mu karcie kredytowej, dokonując operacji finansowych. Pozwany zalegał ze spłatą minimalnej kwoty do zapłaty.

(dowód: zestawienie opłat, zestawienie operacji, historia operacji na koncie kredytowym k. 93-100).

(...) S.A. w W. pismem z 2.07.2020 r. doręczonym pozwanemu 21.07.2020r. wypowiedział umowę o wydanie i używanie karty kredytowej z zachowaniem dwumiesięcznego okresu wypowiedzenia, z powodu niedotrzymania przez pozwanego zobowiązań dotyczących warunków udzielania limitu kredytowego określonych w umowie i wezwał pozwanego do zapłaty zaległości w kwocie 26 293,12 zł, w terminie dwóch miesięcy

(dowód: wypowiedzenie umowy i wezwanie do zapłaty k. 14-15, rozliczenie k.13).

(...) Bank (...) S.A. w W. pismem z 29.10.2020 r. doręczonym pozwanemu 19.11.2020 r. wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 27.017,94 zł oraz poinformował pozwanego, że w przypadku braku możliwości dokonania jednorazowej spłaty należności, (...) S.A. informuje o możliwości zawarcia porozumienia lub umowy ugody, ustalających warunki spłaty zadłużenia. Jednocześnie zastrzegł, że zawarcie porozumienia lub umowy ugody uzależnione jest od pozytywnej zdolności do spłaty zadłużenia. Niespłacenie zaległości albo brak złożenia wniosku o zawarcie porozumienia lub umowy ugody w terminie 7 dni od otrzymania wezwania spowoduje podjęcie działań w celu uzyskania tytułu wykonawczego.

(dowód: wezwanie do zapłaty k.16-17).

Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie, jako przedwczesne.

W przedmiotowej sprawie strona pozwana zakwestionowała powództwo podnosząc, że umowa zawarta pomiędzy stronami nie została przez pozwanego w sposób prawidłowy wypowiedziana, z uwagi na uchybienia popełnione w procedurze rozwiązywania umów zawartych na podstawie przepisów prawa bankowego. Uchybienia dotyczą gwarancji określonych w przepisach art. 75c ust. 1-5 ustawy z 29 sierpnia 1997 r. Prawo Bankowe (Dz. U. 2017.0.1876 ze zm.), w szczególności pozwanemu nie została przedstawiona racjonalna propozycja restrukturyzacji kredytu, pomimo że w jego sytuacji życiowej zaistniały nowe okoliczności uzasadniające renegotiację warunków spłaty kredytu

Strona powodowa oparła swoje roszczenie na umowie nr (...) o wydanie i używanie karty kredytowej (...) S.A., która została zewidencjonowana na rachunku nr (...). W związku z niespłaceniem przez kredytobiorcę powstałego zadłużenia, powód wypowiedział pozwanemu umowę pismem z 2.07.2020 r., co spowodowało , że całe zadłużenie z tytułu zawartej umowy wraz z odsetkami i należnymi opłatami stało się zadłużeniem przeterminowanym i wymagalnym, od którego naliczane były odsetki za opóźnienie w wysokości odsetek maksymalnych z opóźnienie.

Wobec powyższego, skoro strona pozwana zakwestionowała skuteczność wypowiedzenia powyższej umowy kredytowej, to w toku niniejszego procesu powód winien udowodnić wymagalność dochodzonej kwoty.

Zgodnie bowiem z treścią przepisu art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu (onus probandi) spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi określone dla siebie skutki prawne, tym bardziej, że ciężar dowodu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów i spełnia przy tym dwie zasadnicze funkcje. Po pierwsze dynamizuje postępowanie dowodowe w systemie obowiązywania zasady sporności (kontradyktoryjności) w procesie, po drugie określa wynik merytoryczny sporu (sprawy) w sytuacji krytycznej, gdy strona nie udowodni faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. K. Piasecki, Kodeks cywilny. Księga pierwsza. Część ogólna. Komentarz, Zakamycze, 2003 r.). Oznacza to zatem, że Sąd tylko wyjątkowo winien ingerować w przebieg postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu, które to uprawnienie wynika z treści przepisu art. 232 k.p.c. Ponadto, zgodnie z przyjętą linią orzecznictwa, obowiązek wskazania dowodów potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża przede wszystkim strony (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 1996 r., III CKN 6/96, OSNC 1997/3/29), ponieważ Sąd został wyposażony jedynie w uprawnienie, a nie obowiązek, dopuszczenia dalszych jeszcze, nie wskazanych przez żadną ze stron, dowodów, kierując się przy tym własną oceną, czy zebrany w sprawie materiał jest - czy też nie jest - dostateczny do jej rozstrzygnięcia (art. 316 § 1 in principio k.p.c.). Dlatego też Sąd powinien korzystać z przewidzianego w art. 232 zd. 2 k.p.c. uprawnienia powściągliwie i z umiarem, pamiętając, że taka inicjatywa należy przede wszystkim do samych stron i że cały rozpoznawany spór jest ich sprawą, a nie sądu. Podkreślić również należy, że zasada kontradyktoryjności winna być całkowicie zachowana zwłaszcza wówczas, gdy strony korzystają z pomocy profesjonalnych pełnomocników.

W myśl art. 3 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (tj. Dz. U. z 2014 roku, poz. 1497 ze zm.) przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550,00 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi, przy czym za umowę o kredyt konsumencki uważa się między innymi umowę pożyczki.

W procesie związanym z wykonaniem umowy kredytowej powód jest zobowiązany udowodnić, że roszczenie stało się wymagalne, w związku ze skutecznym wypowiedzeniem zawartej umowy o wydanie i używanie karty kredytowej.

W przedmiotowej sprawie powód celem wykazania zasadności i wysokości dochodzonego roszczenia przedłożył umowę z 7.08.2019 roku zawartą z pozwanym, na podstawie której pozwanemu udostępniono limit na kracie kredytowej. Strona powodowa wykazała również fakt korzystania przez pozwanego z udzielonego limitu kredytowego, fakt powstania zadłużenia, nie wpłacania przez pozwanego zgodnie z regulaminem wydawania i używania karty kredytowej (...) SA kwoty minimalnej do zapłaty oraz doręczenia pozwanemu wypowiedzenia przedmiotowej umowy i wysokości zadłużenia.

Jednak z treści wypowiedzenia umowy o wydanie i używanie karty kredytowej (...) SA z 2 lipca 2020 r. doręzonego pozwanemu 21 lipca 2020 r. nie wynika, by powodowy bank poinformował kredytobiorcę o możliwości złożenia, w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania, wniosku o restrukturyzację zadłużenia.

Sąd w całej rozciągłości podziela stanowisko Sądu Najwyższego zaprezentowane w wyroku z 18 czerwca 2021 r. (...) 92/21, iż naruszenie przez bank wymogów z art. 75c p.b. nie skutkuje nieważnością wypowiedzenia w rozumieniu art. 58 § 1 k.c., skoro przepisy pr. bank. takiej sankcji nie przewidują. Natomiast w świetle celu i charakteru prawnego art. 75c p.b., w kontekście brzmienia art. 12 noweli prawa bankowego z dnia 25 września 2015 r., pominięcie tej obowiązkowej procedury przez bank czyni dokonane wypowiedzenie kredytu bezskutecznym. Brak podjęcia przez bank ustawowo przewidzianych czynności, które poprzedzają wypowiedzenie, czynią wypowiedzenie przedwczesnym. W sytuacji, w której dana czynność prawna, w tym wypadku wypowiedzenie umowy, jest przedwczesna, to z tej przyczyny nie może być kwalifikowana jako nieważna, lecz bezskuteczna z tego względu, że nie została poprzedzona dokonaniem innych wymaganych ustawą czynności, tak jak to miało miejsce w tej sprawie.

W przypadkach, w których kredytobiorca jest objęty jednym z postępowań restrukturyzacyjnych, wymienionych w art. 2 ustawy z 2015 r. prawo restrukturyzacyjne, wypowiedzenie przez bank umowy kredytu musi uwzględniać przepisy tej ustawy i skutki związane z prowadzeniem tych postępowań. Prawo restrukturyzacyjne jest ustawą szczególną w

stosunku do pr. bank., co oznacza, że w tych przypadkach, w których przepisy pr. restruk. mają wpływ na regulacje dotyczące warunków wypowiedzenia umów kredytowych w stosunku do podmiotów, do których ma zastosowanie pr. restruk. i toczy się w stosunku do nich procedura uregulowana w tej ustawie, nie ma zastosowania art. 75c p.b. Natomiast w odniesieniu do pozostałych kredytobiorców, do których pr. restrukt. nie ma zastosowania, względnie nie toczy się w stosunku do nich tego rodzaju postępowanie, art. 75c p.b. stosuje się bezpośrednio.

Wypowiedzenie przez bank umowy kredytu zawartej z konsumentem jest bezskuteczne, jeśli wcześniej bank nie dopełnił czynności przewidzianych w art. 75c ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe (tekst jedn.: Dz. U. z 2020 r. poz. 1896).

W uzasadnieniu cytowanego wyżej wyroku Sąd Najwyższy podkreślił, iż pominięcie obowiązkowej procedury z art. 75c prawa bankowego przez bank czyni dokonane wypowiedzenie kredytu bezskutecznym. Brak podjęcia przez bank ustawowo przewidzianych czynności, które poprzedzają wypowiedzenie, czynią wypowiedzenie przedwczesnym.

Pełnomocnik powodowego banku mimo twierdzenia, iż bank realizował rozliczne kontakty telefoniczne z pozwanym i wielokrotnie informował go o możliwości restrukturyzacji zadłużenia, to na powyższe twierdzenie nie przedstawił żadnych środków dowodowych i nie wykazał zrealizowania poprzedzającego wypowiedzenie obowiązku wynikającego z przepisu art. 75c ust. 2 prawa bankowego.

Pouczenie pozwanego o możliwości zawarcia porozumienia lub umowy ugody, ustalających warunki spłaty, w wezwaniu do zapłaty doręczonym pozwanemu już po wypowiedzeniu umowy kredytu, nie spełnia warunku czynności, które poprzedzają wypowiedzenie i nie sanuje powyższego braku.

Zatem strona powodowa nie wykazała, skutecznego wypowiedzenia umowy a co za tym idzie istnienia wymagalnego zobowiązania pozwanego.

Dlatego też Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

Z.

1. odnotować w kontrolce uzasadnień,
2. odpis wyroku z uzasadnieniem po scaleniu, doręczyć pełnomocnikowi strony powodowej, za pośrednictwem portalu informacyjnego
3. przedłożyć z apelacją, najdalej za 21 dni od wykonania